Andrei Cucuianu

România pitorească

Vă salut domnu' doctor! Cum? Aţi pierdut trenul? Aţi ajuns prea târziu la gară? Aţi încurcat 12, 15 cu 13, 15? Nasol moment! Şi unde sunteţi? La Gara de Nord? Ei, da, aş avea un loc în maşină. Mi-e cam plină de materiale promoţionale, ştiţi dumneavoastră, calendare, ceasuri de perete, afişe, dar pentru dumneavoastră, ce nu fac eu… Unde sunt eu? Păi, aproape de ieşirea spre Piteşti. Mi-e cam greu să mă întorc. Luaţi un taxi şi vă aştept la Agip-ul de lângă Carrefour. Numai bine am şi eu timp să beau o cafea.

Aţi ajuns? Dar cum aţi reuşit performanţa să pierdeţi trenul? Cheful de aseară. À-propos, cum v-a plăcut la Marriott? Orişicât, e altceva. A avut idee bună firma să facă prezentarea acolo. Altfel se gustă ştiinţa într-un loc civilizat. Parcă mâncarea de ieri a fost cam subţire, vinul în schimb a fost super, nu?

Bine că am băut cafeaua asta, azi-noapte m-am culcat la cinci. Ce-am făcut? Ei, ce-am putut. Nu ne-a fost uşor, tovarăşi. Dar nici prea greu. Am fost cu băieţii de la firmă la un club şi s-a lăsat cu artificii, if you know what I mean! Şi dumneavoastră? Aţi stat cu profu' şi cu francezul? Cum vi s-a părut? Cam ciudat tipul, un pic plicticos, nu? A spus oricum nişte chestii valabile, mai ales pentru noi. Ne-a fost recomandat drept un barosan în domeniu, nu aducem noi chiar pe orişicine. Şi evident, nu pe gratis, nu vin ei în România pentru frumuseţile patriei. Cât a încasat domnul francez? Nu ştiu exact, cu asta se ocupă şefii, dar sub două, trei mii de parai nu cred că am coborât.

Vă pun o muzică? La radio par să fie numai manele. Pun o casetă, un Dire Straits? Cel mai mişto Dire Straits rămâne Brothers în Arms, cum cel mai fain Queen rămâne Bohemian Rhapsody. Vă place? De fapt de ce să nu ne tutuim, la urma urmei ne aşteaptă un drum de 5 – 6 ore, poate mai mult, văd că se cam lasă ceaţa. OK? Eu sunt Tibi, tu eşti Tudor. De fapt, ştii că ţi-am fost student, erai asistent la grupa mea în anul cinci. Poate că nu mă mai ştii de-acolo, nu prea dădeam pe la stagii, prea deprimantă clinica voastră. Nici nu bănuiam eu pe vremea aia că o să ajung aşa mare prieten cu oncologii. E drept, acum vin cu business, cu Golfuleţul ăsta de la firmă, pe vremea aia mi-era cam lene să iau troleul.

Dom'le, am diplomă de doctor? Am cruce roşie pe parbriz? Am, dar ce-i drept, la cum merg eu de tare nu prea ţine scuza asta.

À-propos, bine că mi-am amintit, să pun la loc detectorul de radar. M-au prins porcii ăştia de sticleţi cu el prin Bucureşti. Eram în trafic, pe Magheru, sute de maşini cur în cur şi de nicăieri apare un poliţai pe un scuter şi mă face să trag pe dreapta cum că mi-a văzut detectorul pe bord. Am băgat rapid scula în torpedou, nu l-am lăsat să intre în maşină, ce pula mea, fără mandat de percheziţie n-are ce căuta înăuntru. A-nceput să facă figuri, că-mi ia actele, am zis că dacă-mi ia talonul îl dau în judecată, futu-l în cur pe mă-sa de spurcat. Până la urmă s-a mai înmuiat şi el, m-am mai înmuiat şi eu, s-a lăsat de la amendă între 5 – 12 milioane la 250 de mii că nu purtam centură plus şpaga de rigoare. Băga-i-aş în mă-sa de caralii, nu trebuie să le cedezi, dacă te văd slab te mănâncă cu fulgi cu tot.

Cum? Merg prea tare? Da dom'le, sunt cu 180 la oră, vezi ce bine stă maşina asta pe drum? Degeaba, maşinile nemţeşti îs maşini nemţeşti! Nasol cu ceaţa asta, altfel aş fi la Cluj în patru ore. Ei da, e un oarecare risc pe drumurile noastre, dar ce să fac? Așa-ii munca. Săptămânal am zile în care fac câte o mie de kilometri. Asta este. M-am cam săturat de hotelurile puchinoase din provincie. Mai bine fac seara câteva sute de kilometri şi mă întorc acasă. Acuma-s şi eu om serios, da dom'le, n-ai ştiut, am o fetiţă de trei ani. O scumpă. Mai ţipă noaptea, dar merită kilometrii ăia în plus.

Ce zici, dacă nu mi-e frică că adorm la volan? Frică nu mi-e din principiu, dar ce-i drept se mai moare în meseria asta. Ei, îmi tot zic că măcar airbag am. Dacă mă ciocnesc cu o Dacie, cel puţin am prima şansă.

Vorbim de Dacii şi iată-ne în Piteşti. Tu Dacie ai? Ei, ce să-i facem, sper că măcar te duce unde vrei. Sau nu întotdeauna? Eu zic că cu maşina e ca eu nevasta: depinde ce pretenţii ai. Vrei doar să te ducă de la A la B şi atât? E bună şi Dacia, deşi nu-i sigur. Dar un Merţan dom'le, nu numai că te duce şi ce te mai duce, dar îţi rezolvă problemele de imagine, pică gagicile, îi complexezi pe rivali, îţi vinzi marfa, ce mai! Chestie de marketing!

Mişto e aici pe valea asta, cum îi zice? Mari pule suntem că nu ştim să ne vindem ţara ca lumea. Rahaţii ăia care scandau „Nu ne vindem ţara!”. Păi tocmai asta trebuie făcut! Nu vinzi, nu fuţi! Tot ce face omul în viaţă e să vândă. Dai ceva, iei ceva. Asta e tot. Dă cât mai puţin, ia cât mai mult. Da dom'le, eu vând medicamente, tu vinzi sănătate sau măcar speranţe sau gogoşi (doar să nu-mi spui că-i dai pe

gratis că nu te cred), altul vinde covoare, altul arme, altul prelungitoare de pulă sau măritoare de ţâţe, ce apuci. Ce zici, că nu toţi vând, că unii produc? Ei da, creatorul, omul de ştiinţă, artistul, tipul cu ideea, care va să zică. Mă rog, o fi având el idei, dar oricât de grozave ar fi, poate să se cace pe ele dacă nu le vinde şi să fim serioşi, majoritatea ăstora sunt nişte complexaţi care habar n-au să se pună în valoare. Nişte lăbari trişti şi singuratici la urma urmei. Artist e ăla care care ştie cum să-şi ambaleze marfa aşa încât s-o vadă toţi, s-o vrea toţi, să umble cu limba scoasă după ea, să scoată banul dom'le. Băi, îţi zic eu, e ca diferenţa între labă şi futai!

Zici că artiştii sunt prin definiţie creatori, nu vânzători? Ce să zic, uită-te la arta modernă, o grămadă de mâzgăleli, dar se vând? Da, dom'le. Arta modernă au inventat-o nişte evrei şmecheri. Au sondat piaţa, au zis, ce, v-aţi săturat de renaştere, de realism, de academism? Păi vă dăm noi schimbare. Vă vindem revoluţie, vă vindem dadaism, vă vindem suprarealism. Am văzut pe Discovery că Dalí însuși vindea pânze albe, semnate de el, numai bune pentru falsuri? El ştia, dom'le, nu contează ce faci, cum faci, contează eticheta, marca Dalí. Da dom'le, vindem orice. Găsim o nişă pe piaţă pentru orice aiureală. Fraierul stă la pândă, să nu-l dezamăgim.

Ce zici de medicamentul ăsta nou al nostru? Chiar e bun la ceva? O fi dom'le dacă zic doctorii, cine-s eu să-i contrazic. Eu vând ce zic ei şi dacă nu mai pot vinde le sugerez eu ce să zică ca să pot vinde în continuare. Până merge, dă-i să sune! Păi nu ţi-am zis că franţuzul n-a venit pe gratis?

Cum, mă-ntrebi ce să le zici tu la studenţi? Care-i adevărul? Pula ştie. Nu ştiu, nu-mi pasă. Crezi că lor le pasă? Spune sincer, câţi ai avut la ultimul curs? Patru, cinci gagice tocilare? Scuză-mă că-ţi spun, dar dacă aţi şti şi voi să vă vindeţi mai bine marfa n-ar mai chiuli atâţia. Păi voi, universitarii, nu studiaţi piaţa, habar n-aveţi ce trece la studenţi. Luaţi şi voi exemple din viaţă. Faceţi dom'le chestii scurte şi la obiect, copiii-s obişnuiţi cu spoturile publicitare, n-au răbdare de altceva, puneţi-le ceva filme, parcă aveţi televizor şi video în camera de gardă. Ai văzut Osmosis Jones, filmul ăla super de desene animate cu un leucocit poliţist? Pariez că n-ar lipsi picior de student la stagiul cu Osmosis Jones. Ce? Mai bine să vadă bolnavi în pat de spital? Păi ăia put, sângerează, sunt urâţi, se cacă pe ei, asta vrei să vadă? Ce zici? Ăsta e produsul care-l vindeţi voi? Nasol produs, grea misiune. Nu-i de

mirare că nu vă prea merge. Noroc că sunteţi voi băieţi drăguţi, vă mai pică câte o studentă, ia zi, că de asistente v-aţi săturat ca ţiganul de pizda mumă-sa!

Fain pe valea Oltului. Uite, ieşim imediat din Călimăneşti, fii atent, pe dreapta apar motelurile camionagiilor. Să vezi ce-am păţit astă vară. Vin de la mare cu familionul, în treacăt fie zis, mare porcărie litoralul românesc, ideea soacră-mii să ducem copila la mare că-i tot timpul răcită, a fost un plictis şi-o enervare continuă, ce mai, îţi povesteam, vin de la mare, se face seară, ajungem la Călimăneşti pe la 9 – 10 seara, cum mă ştii, eu m-aş fi tot dus, nevastă-mea că nu, că să ne oprim, că-i obosită, fiică-mea începe să scâncească, distracţie. Dom'le nu-ţi zic că nu găsim o cameră liberă nici la hoteluri nici la particulari, nevastă-mea începe să dispere, când dau de motelul ăsta, o să-l vedem în curând pe dreapta. Înăuntru civilizat, curat, restaurant, bar, plin cu camionagii de toate naţiile, turci, nemţi, olandezi, englezi şi gagici grămadă, destul de mişto, tinerele, mini, subţirele, decoltate, profesioniste fetele. Ei, ciudată noapte a fost. Aveam o cameră minusculă cu două paturi, într-unul era nevastă-mea cu fiică-mea care tuşea în continuu (în ciuda teoriilor soacră-mii, a pus-o de-o răceală pe cinste la mare), iar în camerele alăturate, action, all night long. Tare-aş fi contribuit şi eu un pic la atmosferă. Dimineaţa la breakfast ne-au servit chiar unele din domnişoarele de noapte. Nevastă-mea era cam revoltată. Ce pula mea, fete de viaţă, nu intelectuală, doctoriţă, vezi doamne. Stă în clinică, bea cafele şi bârfeşte. Măcar de s-ar fute şi ea. Sunt pe drum toată ziua, mă duc seara acasă la futut, zice că-i obosită băga-mi-aş. Păi de ce eşti obosită? Am avut de spălat şi de gătit. Păi i-am luat maşină de spălat, i-am luat maşină de spălat vase, i-am luat microunde. Obosită de la televizor, futu-i. I-am luat HBO să-l vadă pe Tom Cruise şi pe Brad Pitt! Plătesc grădiniţă particulară cu orar prelungit pentru fiică-mea, tot obosită-i. Păi să nu mă duc la curve? Pe una n-o auzi să fie obosită: „Vai domnu', nu mă pot fute cu dumneavoastră, m-am mai futut deja cu zece astăzi". Mai că ai înţelege-o. Dom'le, profesionalism, asta lipseşte românului!

Cum zici? Dacă nu mi-e frică de SIDA? Ce SIDA dom'le! Boala secolului, pula! SIDA, boala vacii nebune, SARS, texte! Ăstea-s invenţii. Boala vacii nebune? Au vrut să-i fută pe producătorii britanici care umpleau piaţa de carne bună şi ieftină. SARS? Alte interese. Au făcut bani frumoşi ăia de-au vândut măşti şi dezinfectante. SIDA? Negroteii

din Africa şi aşa mor de foame, homalăii, cu stilul lor de viaţă cum să nu moară, drogaţii aşijderea, inventăm un virus, după aia tratăm. Tu ştii ce bani fac firmele pe seama sidoşilor?

Cum? Dacă şi cancerul e doar o invenţie, să ne vindem noi marfa? Mă jigneşti, amice! Nu dom'le, cancerul există. Şi mor toţi nu? Ei lasă, c-ai făcut tu bine pe vreunul! No scuză-mă, n-am vrut să te jignesc. Ei, poate că nu noi am inventat cancerul, dar noi avem un medicament nou, o nouă soluţie, un nou concept. Apucă-l. Ce zici, anul viitor, congresul european e la Monte Carlo, pariez că te-ai duce. Tratează şi tu pe câţiva cu noul nostru concept, cresc un pic vânzările, le zic boşilor de la Bucureşti, uite, Tudor ăsta e băiat bun, toată ziulica munceşte ca o albinuţa, face bine încolo şi încoace, ar merge şi el până la Monte Carlo, până i se mai scoală, că după aia…

Mă bucur că te-am luat, mai am cu cine povesti, trece mai uşor vremea. Uite, am ajuns şi la Sibiu. Ne oprim un pic la Shell să fac un plin, intrăm şi pe la MacDonalds să mâncăm ceva. Şmecheri tipii, au lipit Mac-ul de Shell. Shell-Macdonalds, globalizare în vechea cetate germană din România. Ce vrei reţetă mai bună de pace şi prosperitate? Nu vrei să iei ceva de la magazinul din Shell? Îmi dă o senzaţie de confort, după un drum de Bucureşti, intru în Shell, curăţenie, prosperitate cu tot felul de mărunţişuri, duci ceva la nevastă, la copii, tu îţi mai răscumperi din păcate, nevestele se aleg cu cosmeticale, băieţeii cu maşinuţe, fetiţele cu Barbies. Te-ai săturat? Ei, nu e haute cuisine, dar te saturi o oră, două şi măcar au buda curată. S-o luam din loc că se-ntunecă.

După Monte Carlo este congresul din State, cea mai tare chestie, cel mai mare show. Toate marile firme se bat pe piaţa din State. Acolo-i potul, futu-le muma-n cur de americani. Fac ei ce fac şi ajung în frunte, îşi transformă înfrângerile în victorii, recesiunile în boom. De fapt americanul de rând e prost ca bâta. Jidanii, ăştia mişcă lumea. Apropo, nu eşti evreu cumva? Nici eu, deşi n-ar fi rău, poate dacă sap bine în antecedente dau de vreunul. Unsprezece septembrie? Cacealma de Mossad. S-au înţeles cu arabii. Ăştia oricum îs nebuni. Ţin minte că aveam un coleg palestinian, Yousef, zicea „Cred ei evreii că ne fut be noi? Că-i au be americani în buzunar? Ba-i futem noi be americani de nu se văd". Ştia el Yousef ceva. S-au înţeles evreii cu alde Yousef, „Băi, voi şi aşa sunteţi duşi cu pluta, hai, futeţi voi un pic la americani, e în interesul tuturor la urma urmei. Industria de armament prosperă,

economia o urmează, americanii ne dau bani nouă, vouă vă dau saudiţii, banul circulă, ruşii sar şi ei în schemă, business as uzual”. De publicitate se ocupă CNN şi Fox, marketingul îl fac politicienii, mai mor acolo câteva mii, ce dracu’, și așa toţi ne ducem!

Futu-i, ce ceaţă s-a lăsat pe Valea Mureşului. Ne încetineşte al dracului. Cât am făcut până aici? Cinci ore jumate? Slab de tot.

Pizda mă-sii, îţi bagi degetele în ochi. S-a lăsat și întunericul. Ar fi bine să avem în faţă o maşină serioasă, să ne luăm după ea, deși nu-i stilul meu să stau în spatele altora. Acuși vine Turda, după aia suntem ca acasă. Cu ceaţă cu tot, ajungem în vreo pizzz…

Ce pizda mă-sii a fost asta, căruţă? Ești teafăr? Noroc că a ieşit airbagul! Am lovit-o rău, băga-mi-aş! N-avea lumină boul. Zici c-avea felinar? N-am văzut, bag pula în ţara asta cu căruţe pe drum european. Mi-a făcut praf radiatorul. Ţăranul dracului, o fi păţit ceva? Nu prea văd să mişte. Pariez că-i beat. Mi-eşti martor că n-avea lumină şi că duhnea a ţuică. Ce? Tu nu minţi? Băi, ciubucar nenorocit, nici să prinzi un tren nu eşti în stare, mi-am făcut milă de tine şi acuma faci figuri? Păi dacă nu era airbagul de la Volkswagenul meu, dacă erai în Dacia ta, pe locul mortului, mai făceai acuma pe deșteptul?